

1942. מלחמת-העולם השנייה. קרבות במדבר המערבי
נגד הגרמנים והאיטלקים בפיקחו של רומל. יחידת
מודיעין בריטית שתפקידה לצפות את תנועות האויב
ולדווח עליהן למפקדה בקהיר, מקבלת משימה
מיוחדת – לפשוט, במסגרת פעולת הסחה והטרדה,
על מצבור דלק שהגרמנים החביאו בבת-
כפר איטלקי בלוב.

לפשיטה, הנערכת בשטח מדברי-הרי על אובייקט
שנמצא בנוה-מדבר מרוחק, יוצאים ארבעה אנשים:
קצין, רבי"ט ושני טוראים. תכניתם לפוצץ את כל
הבתים בעת וכעונה אחת, בהשחיה ובאמצעות פתיל
רועם שיתובר את הבתים המכילים דלק.

(סרג' מחדד ספרו של ב' פיש
„ולנט הקרב“ שעתידי להופיע
בסדר הנוצאת „מערכות“.)

הפשיטה על מצבור הדלק

ב' פיש

כך צעד לאחר לפינת-הבית, חצה את המעבר אל הבית הסמוך ומצא את החלון המתאים. הפתיל התפתל על הקרקע, ולמרבה-הפלא לא נראה לעיניו. כל הכבוד ללואים — שלפי תביעתו פעלו בשיטה זו, בניגוד לדעתם של אלאן וג'ים שרצו להס-תפק בעפרונות השהייה.

„הפתיל הלבן עלול להתגלות ולהסגיר אותנו“, מחה אלאן.

„אנחנו נפעל בהתאם למה שאני אומר!“ סינן לואים. „אם נסתבך בצרות בעודנו במקום, תהיה לאויב (תמיד דיבר עליהם כעל „האויב“) שהות לגלות את המטענים ולפרקם לפני שיתפוצצו עפרונות-ההש-היה! הכניסו זאת לראשכם, כולכם! הבנ-וין יוצת! אם נסתבך, אפעיל מטען אחד, והואיל וכולם מחוברים זה אל זה בפתיל-הרועם — יתפוצץ הכל. וכל בית שלא נספיק להגיע אליו עד אז, נשליך לתוכו רימונים!“

דבריו היו משאירים רושם רב יותר, אל-מלא הושמעו באותו צליל צורמני וחסר-גון שלו. ג'ים מצא את החלון, הניח את הפתיל ואת נשקו בזהירות על הקרקע,

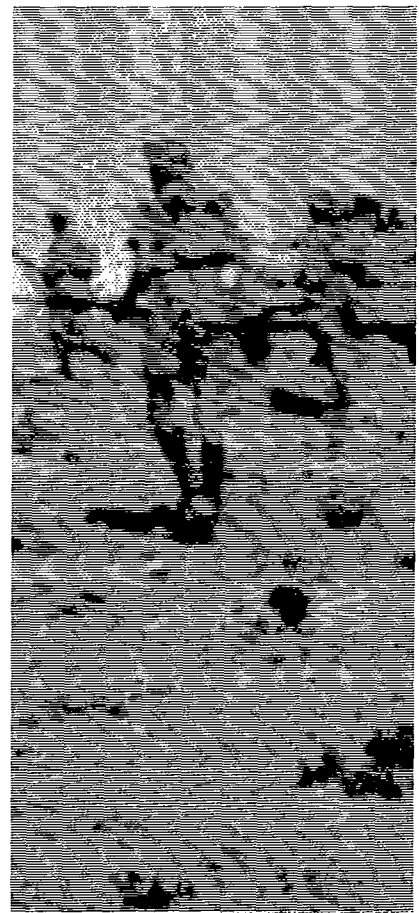
לות שבגבו והמתין, אוזנו כרויה בחלון שצריכים אלאן וויטאקר לפרוץ. הלילה היה שחור, המטע שמאחריהם כמין ג'ונגל, הרכס הדרומי מקיף אותם מכל צד, גוש אפל שאפשר ממש למושו, אבל אי-אפשר לראותו. אי-שם בראש הרכס הזה מוסתר יתר ציודם.

אלאן היה כבר בתוך הבית, ויטאקר בעק-בותיו: ג'ים נטש את פינת-הבית והחל נע לאורך הקיר אל החלון. הוא הבחין בצורתן של חביות-הדלק המוערמות זו על זו. החלל היה מלא ריח מתכת חמה ושמנים. ויטאקר שב אל החלון והושיט לג'ים סליל של פתיל-רועם לבן. ג'ים הב-חין בזועה שעל פניו רחבות-העצמות, מכר-סות האבק, ואוזנו קלטה בקישה קלה מ-פנים הבית: הוא שיער שאלאן פותח כמה מגופות של חביות-הדלק, כדי שבשעת-ההתפוצצות יהיה החדר מלא אדי-בניזן.

הוא לקח את הפתיל-הרועם, ותוך כדי

...לואים זוחל לפנים, ואילו אלאן וויטאקר זוחלים מאחור, נושאים את תרמיל-הגב המכיל את רוב המטענים, את עפרונות-ההשהייה, את הפתילים-הרועמים. כיסיו של ג'ים היו כבדים מרימוני-יד; שני מטענים חמושים — מוארכים, קשים — היו תחובים בכיסים הפנימיים של המעיל, נלחצו אל חזהו, מעל החגורה; כיסיו העליונים של המעיל היו מלאים נפצים ופתילי ביטחון — על כל צרה שלא תבוא. רק כעשרה מטרים הפרידו בינם לבין יר-כתיו של הבית הקיצוני, בצידה הפנימי של הדרך המערבית הצדדית. לואים, מתוח כמיתר, עבר על ראשי-אצבעותיו לאורך השביל הרחב המפריד בית זה משכנו והתקדם עד לדרך שבחזיתו. ג'ים החל למנות. כשהגיע למאה, התרומם ובגלישה מהירה ודמומה הגיע אל הבית, ויטאקר ואלאן מאחוריו. שוב נתמלאו נחיריו באו-תו ריח שאין לטעות בו, וכאופן בלתי-מודע נשף נשיפה עמוקה.

הוא הבחין בצלליתו הכהה של לואים, הצמודה אל הקיר. הקצין נתן לו סימן בהרמת-זרועו, וג'ים אותת לדמויות האפ-

בגדיהם רטובים וגופם מדיף ריח חם, לח, מבחיל. ידו של ויטאקר נסרטה במסמר, והיא נטפה דם.

בצילו של הבית התחתון, המרוחק ביותר מדרך-החיבור, עצרו כולם והמתינו להזדמנות לחצות את הדרך ולהתחיל בבית הקיצוני שבשורה החיצונית. מכאן ואילך אורבת להם הסכנה הגדולה ביותר, שכן הפתיל יהיה מונח לרוחב הדרך, ממש לעיני הזקפים — אם אמנם יגיעו עד למקום זה — וזה נוסף לחשש, שהזקפים מפטילים גם בתוך המטעים המוצלים שמאחור.

הזקיף שבדרך-החיבור הגיע אל הפינה, נע לו בנחת הלאה, ממש ליד הבית שבצידו הסתתרו, הסתובב והחל חוזר לאטו באותה דרך. כשהגיע אל מעבר לפינה כבר שמעו מרחוק את צעדיו של הזקיף השני המתקרב מקציה הרחוק של דרך-החיבור. לואיס פנה אל חבריו, רמז רמיזה אחת וחצה במהירות הבוק את הכביש, נותר כחץ מקשת, בגמישות של רקדן. ג'ים חיכה כדי לראות אם עבר בשלום, רמז לשני חבריו לחצות אחרי לואיס, ואילו הוא עצמו נע מעט לאחור, מניח את הפתיל בקשת רחבה, בתקווה שיעלם מעיני הזקיף בשעה שישבו ויעבור במסלולו הקבוע.

בשורת-בתים זו החליטו לחדור דרך החלונות הצדדיים, להשחיל את הפתיל דרך חלון אחד, לחבר את המטען לאחת החביות המרכזיות, להוציא את הפתיל דרך החלון שממול, לחצות את השביל ולחדור אל הבית הסמוך. פירושו של דבר היה, שאלאן וויטאקר יימצאו כמעט כל הזמן בתוך הבתים, ואילו לואיס וג'ים יתקדמו יחד אתם, זה מלפנים וזה מאחור.

ג'ים המתין עד שאלאן נכנס דרך החלון הראשון, נע לפינת הבית וצפה לעבר השיחים שמאחור, מאמץ אוזניו לקלוט כל רחש. הוא לא ראה ולא שמע דבר חשוב, ואולם השטח הסמוך לירכתי הבתים היה חשוף כולו, ואדם הניצב בתוך הסבך יכול היה להבחין בו בשעה שהתקדם לרוחבו של הבית. הוא עשה עיקוף עד לשפת המטע, השתהה קצת והתקדם בצלו של המטע עד לשביל הבא. הוא הגיע ברגע שאלאן קפץ מתוך החלון. חצה את השביל וטיפס לתוך הבית הבא, ויטאקר בעקבו תיו.

תוך כדי צפייה בשטח שמאחורי הבית השלישי בשורה, ראה את הזקיף, האיש עמד בגינת הבית הקיצוני שבמעלה הרחוב,

הבתים החיצוני, אך, ככל הנראה, לא בירכתי הטור הפנימי. ג'ים פרץ את החלון וצעד לאחור, כדי ששני חבריו יקפצו פנימה; אחרי שבעצמו נכנס פעם אחת גילה שאין משימה זו קשה יותר מזו המוטלת עליו, ולפיכך לא ראה שום סיבה לסטות מרגש הצייתנות הטבוע בו.

הוא שמע את הזקיף חוזר, עקביו נוקשים בנחת על האספלט, סובב לאורך דרך-החייבור. עכשיו נפגש עם הזקיף השני ונפרד ממנו באיזו הערה לגלגנית. זה השני קרב, מסתובב וצועד הלאה. הפתיל נשתלח דרך החלון, הוא לקח, נע לפינת-הבית ולחש לחישה חרישית. לואיס צץ מבין הצללים. ג'ים רמז לו בראשו, לואיס הוביל דרך גן הירק שבירכתי הבית, נכנס לגן שני שהשתרע עד לבית הקיצוני שבטור הפנימי, בצד הדרך הצדדית המזרחית. אלאן וויטאקר נעו בעקבותיו, נושאים את התרמיל, ואילו ג'ים היה מותח את הפתיל בתוך הצמחיה הסבוכה.

בארבעת הבתים הבאים טיפלו בדיוק כזו אותה צורה עצמה, אלא שג'ים נשאר כל הזמן בחוץ, מניח את הפתיל ופורץ את החלונות. אלאן וויטאקר היו שטופי-זעה,

שלף את סכיניו ושיקע את להבה בין המסגרת לבין אדן החלון. החום ייבש וסידק את העץ והווים הרופפים ניתקו בקלות. אלאן כבר היה מאחוריו, ואילו ויטאקר התקרב עם תרמיל-הגב הכבד. לואיס הורה לג'ים להישאר מחוץ לבית, אך ג'ים חייך בקונדסות אל אלאן, טיפס דרך החלון ורמז לו להצטרף אליו. ויטאקר נשאר לשמור בחוץ עם ה"תומי" של ג'ים.

בחושך נראו החביות ענקיות. הללו שבירכתי הבית היו מוטלות על צידן, ואלאן רמז להתקדם. במרכז הבניין מצא חביות שהיו מוערמות וקופות זו על זו. אלאן הושיט לו מטיל-פלדה והוא החל פותח את המגופות. תוך כדי כך תחב אלאן מטען בין שתי חביות, חימש אותו וחיבר אליו גם את עפרון-ההשהייה וגם את הפתיל-הרועם. המגופה השניה נפתחה בשריקת-פתאום, שבדממה הגמורה ממש החרישה את אוזניהם. הם חיכו, האזינו. ממורד הכביש, מכיוון דרך-החיבור הדרומית נשמע ההולם האיטי של מגפי הזקיף — זקיף גרמני. אלאן הצביע לעבר החלון, ג'ים פתח במהירות את המגופה והם נעו לאחור על ראשי-אצבעותיהם. אלאן הוריש את הפתיל לויטאקר, שנעלם מייד, מושך את הפתיל אל הבית הבא.

אלאן יצא ראשון, ואילו ג'ים הוסיף להמתין בפנים, מאזין לצעדיו של הזקיף שחלף עכשיו על פני הבית הזה. בחשיכה היו עומדים שניהם משני עברי החלון, מביטים זה בזה, וג'ים יכול היה לראות שמחמת ההתרגשות הסתלקה במקצת אותה מרה שחורה שירדה על אלאן ועיניו האירו ונצצו.

הזקיף המשיך ללכת. אלאן הסתלק וג'ים קפץ החוצה והלך בעקבותיו. ויטאקר כבר היה בתוך הבניין הבא וג'ים נטל את ה"תומי" שלו וחזר לתפקידו. הוא הציץ אל מעבר לפינה וראה את צלליתו הקלושה של הקצין כנגד הכותל. האם מתקדם לו? איס לאורך חזית הבתים, או מקיף אותם מאחור? ההתקדמות מאחור בטוחה יותר, אלא שבדרך זו אין לו תצפית רצופה על הזקפים. ג'ים שמח שלא עליו הוטל להחליט על כך — לא על גורלו ולא על גורל אדם אחר.

ויטאקר הושיט לו את הפתיל, והוא נכנס לתוך הבית הרביעי — הפינתו, בטור הפנימי הפנימי, במקום שבו מתלכדת דרך-החיבור עם הדרך המערבית הצדדית. זקפים פיטרלו על הכביש ובירכתי טור

בצילה של סככה רעועה. סוקר בקפדנות את השטח המוליך למרגלות הרכס, פונה מפעם לפעם לאחור וצופה בירכתי הבתים, שאלאן וויטאקר היו עובדים בהם. היה ברור שהוא דרוך כולו, וכי הוא חש במה שהו.

ג'ים השתטח מאחרי אגודת שיחים, אצבעותיו בדקו את כלי-נשקו אם הם מוכנים לפעולה (היה לו גם "קולט" וגם "תור" מ"י", אבל הוא התפלל בלבו שלא ייאלץ להשתמש הלילה לא בזה ולא בזה), עיניו סרקו את השטח כולו כדי לראות אם אין בו שומרים נוספים, ועם זאת המשיכו לעקוב אחר הזקיף שגילה. הוא עצמו היה מכוסה עכשיו וזה. כפותיו חלקלקות, גרו-נו יבש. הוא בלע את רוקו כדי להחניק שיעול.

מתוך הבית שהשניים פעלו בו נשמעה שריקתה החדה של עוד מגופה נפתחת. ראשו של הזקיף פנה בבת-אחת לאחור, לכיוון הקול, ואילו כפותיו של ג'ים נתדקו על התת-מקלע שלו ולבו החל מפרפר. אינסטינקטיבית, הפנה גם הוא את מבטו אל הבית. כשהחזיר עיניו, נוכח שהאיש נעלם.

רגע קל אחזה בג'ים בהלה, אך מייד השתלט על עצמו ונעץ מבטו בשטח שהאיש מוכרח לעוברו כדי להגיע לירכתי הבתים. באורח בלתי-מודע כלא את נשימתו עד שלא יכול עוד לשאת את הכאב בחזהו ובנשיפה אחת הוציא את כל האויר ה"כלוא": ועדיין אין סימן לאיש הזה! האם פנה בכיוון ההפוך? עיניו של ג'ים דילגו מימין לשמאל — וחזרה אל השטח הפתוח. האם חצה את השטח באותו רגע שהסיט ג'ים את מבטו? הוצה קלחה לתוך עיניו. הוא מצמצם, עיניו נודדו והוא מצמצם שוב. רק אז הבריקה במוחו המחשבה, שהאיש הלך להזעיק את חבריו. ג'ים קם על רגליו וצפה בבית, שחבריו שרויים בתוכו, ה"תומי" שבדיו מוכן, הרימונים בכיסיו ה"פתוחים.

אלאן הגיח מתוך חלון הבית השלישי, לקח מידי וויטאקר את התרמיל ואת ה"פתיל, נע באיטיות שלא תאומן על פני השביל וויטאקר בעקבותיו, רדום כמוהו. דומה היה לג'ים כי שעות חלפו לפני שפרצו את חלון הבית הקיצוני, וימים לפני ש-נעלמו בתוכו. אילו נמצא איש בקרבת מקום היה שומע בוודאי את אנחת-הרוחה שפרצה מגורו כאשר נעלם סוף-סוף גם התרמיל. ואז ראה את הזקיף צועד לאט

ובזהירות בכיוון הפוך. מאחרי הבית שב-תוכו נעלמו זה עתה אלאן וויטאקר.

הרגשת-הקלה שטפה אותו לרגע כמשב-רוח צונן ומטהר. מייד הגביה את ה"תור" מ"י", שיקע את הקת לתוך כתפו והכניס את האיש למרכז הכוונה. האיש החיש פתאום את צעדיו, פנה לעבר השביל ש-אלאן וויטאקר חצו זה עתה, ולפני שהסי-פיק ג'ים להחליט אם לירות אם לא, אבד בתוך הצל. החרטה והפחד שמא חשף את האחרים לסכנה הריצו את ג'ים לירכתי-הבית בשפיפה מהירה ואילמת שהצדיקה את שנות-האימונים שעבר. בפניה הש-תה והיטה אוזן.

הזקיף הגיע לקצהו הקדמי של השביל ועמד — חוכך בדעתו. אור-אז שָׁמְעוּ ג'ים מסתובב על עקביו וחוזר במהירות. קרוב יותר, קרוב יותר. שהיה. האיש עמד. חרי-קה של עור, כאילו השתופף ואיזה קול גרוני: ג'ים זינק עליו מעבר לפינה.

תדהמה. כעס והבנת-המתרחש — כל זה אמרו פני האיש כשהזדקף, עיניו קרועות לרווחה. פיו פתוח לצעקה. עיניו של ג'ים הבחינה באיזה צל מנתר מאחרי הזקיף וגורע משתלחת מעל לכתפו של האיש ומתחת לסנטרו, מושכת את ראשו לאחור, חונקת את צעקתו. ג'ים תפס את רובהו של הזקיף תוך כדי נפילתו, הסיר את ה-כידון ונעצו כלפי מעלה מתחת לצלעות האיש ואסף אותו בורעויותיו כשצנח לפ-נים, נשמט מאחיותו של לואיס.

החלון הסמוך היה פתוח, ואלאן הציץ ה-חוצה. לואיס נתן סימן, והם נשא-למחצה ודחפו-למחצה את הגופה דרך החלון לתוך הבית בעזרת אלון, עד ששמעו אותה נח-בטת אל הריצפה. לואיס הכניס גם את הרובה, החזיר את סכיניו לחגורה וזעה היתה שופעת על פניו, שניטלה מהן לפתע אותה הבעה קפואה כשל מסכה. כדי שב-ריר-שניה נראה כאילו הוא עומד לפרוץ בבכי, אך פתאום פשט את ידי, תפס את אלון מעל למרפקים וטלטלו, ושיניו בו-הקות כפס לבן בחשיכה:

"אנחנו מנצחים, בן-אדם! אנחנו מנצ-חים!" ונעלם.

ג'ים חזר לירכתי הבית, הרים את ה"תומי" (בשום-פנים לא זכר שהגניחו על הקרקע לפני שזינק), ותוך תנועה בצל עבר לצידו האחר של הבית. נותרו עדיין שבעה בתים — שלושה לאורך דרך-החיבור וארבעת

הבתים החיצוניים שלאורך הדרך הצדדית-המערבית.

ג'ים זחל בין הגפנים המשתרכות, כשהוא מקפיד להתקדם בקצב שווה עם לואיס הזו-חל לאורך שפתה החיצונית של דרך-החי-בור לעבר חזית הבית הראשון — מחרף את הראות המוגבלת ומברך על ההגנה שהיא מעניקה. אלון וויטאקר טרם יצאו מתוך הבית הקיצוני שבמעלה הדרך הצד-דית המזרחית. ממתינים היו לסימן לעבור יחד עם המטענים והפתיל. הואיל ונפטרו כבר מחלק ניכר מן החומר, לא התקשו השניים לשאת את היתר לבדם.

החום, האבק והמאמץ החלו להטביע עליו את חותמם, וג'ים החליט לקחת גלולת מרץ בעצירה הבאה.

ג'ים זחל בצל שמאחרי הבית הראשון וצ-פה בנעשה בשטחים האחוריים. היכן, לכל הרוחות, מסתתר הזקיף המופקד על הקטע הזה — הלוא מוכרח להיות כאן מישהו. הוא שמע את צעדיהם הברורים של שני אנשים המפטרלים על הכביש וקינא בלו-איס, על תפקידו הפשוט. אך לא היה זה הוגן מצדו, כי לואיס היה נתון בסכנה גדולה הרבה יותר.

הוא חצה את השטח הפתוח שמאחרי הבית — מזור כמה היו כל החוות כאן דומות זו לזו — והגיע לצילם של העצים הראשונים — הפעם היו אלה זיתים. הוא השתטח על ביטנו ובחץ את שני הבתים האחרים שבצד דרך-החיבור. אבן גגולה מעל לבו כשראה צללית נעה על גזוזטרת הבית האמצעי. הזקיף! ונוסף על כך, עצ-לן, יושב לו על אדן החלון, נשען אל המזווה. נטפל בו אחר-כך.

רעד עבר את ג'ים. הוא נזכר בזקיף האחר וחש איזו בחילה. הלואי ויסתלק זה מעמ-דתו הנוחה; הלואי ולא יהיה צורך ליטול את חייו; הלואי — אם לא תהיה ברירה — ולא הוא יעשה את המעשה. ומייד נת-מלא כעס ובזו כלפי עצמו על שהוא מבקש שבחלקם של רעיו יפלו אי-הנעימות וה-סכנה, ואילו הוא רוצה להתחמק מפניהן. הוא חזר לפינת הבית והחליק לאורך ה-קיר הפונה אל הבית, שאלאן וויטאקר חיכו בתוכו. לפניו נע משהו בחשיכה.

"בסדר, המפקד". הם חיכו עד שהגיע הזקיף לקצה הדרך המערבית, פנה ועבר על-פניהם והמשיך לפטרל לאורך דרך-החיבור. הזקיף טרם הבחין בפתיל הנמשך לרוחב הכביש;

אין כאן עוד שומרים מאחור. חבל שהמו-
דיע הערבי הזה לא סיפק לנו ידיעות גור-
ספות עליהם."

"אבל איכשהו צריכים להפטר ממנו."
רגע קט שכב לואיס דומם, צופה לפניו.
הזעה החלה מבצבצת במצחו.

"יפה" פסק. "אני אצא לחזית ואשוב לאו-
רך השביל. משוך אתה את תשומת-לבו
ואני אגמור אתו מאחור."

בקולו נשמעה שוב אותה נימה צורמנית.
פסקנית, ושעה שפנה וחמק לאורך צלע
הבית היתה שוב צלילתו מתוחה, דוחה
במידת-מה. גיים קרס תחתיו, מוכן לזינוק
ברגע שיעמוד לואיס בגבו של הזקיף.
שעדיין נשען לעמוד-הפינה של הגזוטרסה.

שניה רדפה שניה.
לפתע נשמעה מן הכביש צעקה ואחריה
קול מרוצה. זקיף אחד התקרב במהירות
מן הדרך הצדדית המזרחית. נשמעה צע-
קת-תשובה מקצה המערבי של דרך-החי-
בור, ואילו האיש שעל הגזוטרסה הסתובב
על עקביו וקפץ מעל המדרגה. יריות ה-
"תומי" של לואיס הלמו בחזית הבית.
ברגע שפנה הזקיף של גיים למעבר, לחץ
גיים על ההדק, חש את פרץ-העווית של
תת-המקלע. ראה איך האיש נזרק אל ה-
קיר ושמע את קולו של לואיס.

"צאו החוצה, ופוצצו את השאר ברימונים!
אני אפוצץ את המקום הזה!"

צרור שני הבליע לחוכו את הצעקה הרמה,
הכמעט-היסטרית, ולפתע הופיע אלן מעל
לגופתו המפרפרת של הזקיף. שעה שרץ
גיים קדימה, שלשל עצמו ויטאקר החוצה.
"צאו אתם לכביש. אל לואיס!" צווח גיים.
"הוא נתון בצרה. בעסק הזה אטפל אני."
הוא הוציא מכיסו את המטענים הרז-
ביים, משך מידו של ויטאקר מה שנותר
מן הפתיל הרועם, ובשעה שרצו השניים
לעבר הכביש, כרכו סביב שני המטענים.
אחר-כך ניפץ את החלון הצדדי של הבית
המרכזי, שלף מכיסו רימון ונע לקצה ה-
קדמי של המעבר. בחשיכה הבחין בדמותו
של אדם השוכב על הכביש ובאלאן ויטא-
קר המתרחקים ממנו בריצה לעבר הבית
האחרון שעל דרך-החיבור. אנשים היו
פורצים מתוך בתי-המגורים שבקרבת ה-
כביש הראשי ונעים בריצה לאורך שתי
הדרכים הצדדיות.

לפתע נתגלה לואיס, בחצותו את הכביש
בריצה מהירה, עקלתונית. גיים הוציא
מכיסו נפצים ופתיל-ביטחון.

"כרכתי את הפתיל הרועם סביב אחד ה-

וגיים הודה למזלו הטוב, אך בלבו בו-
לזקיף. ברגע שהסתלק הזקיף הגביה לו-
איש את פנס-הכיס ואותת פעמיים לתוך
כפותיו של גיים, שהאהילו עליו. הזקיף
השני השתרך לאטו לעברם, ודומה היה
שיעברו נצחים לפני שיוכלו אלן ויטאקר
לצאת ממחבואם.

"מה דעתך, אולי נחיש קצת את העניין,
רב"ט?" לחש לואיס. אילו שאל הקצין
שאלה כזאת קודם לאותו מקרה עם הזקיף
— היה גיים מופתע מאוד. ואילו עכשיו
חש להפתעתו כי השאלה היתה טבעית,
מובנת מאליה. רגע חכך בדעתו.

"אני יודע היכן הזקיף השומר כאן מאחור,
המפקד" לחש. "אם יזוו, אוכל לחדור
דרך החלון הצדדי שבבית המרכזי בעוד
השניים מסיימים את המלאכה בבית הזה,
להניח בעצמי את המטען ולחברו לפתיל.
זה יחסוך להם קצת עבודה."

כמעט ולא הבחינו בצלליותיהם של אלן
ויטאקר, שהגיתו מתוך הבית האחרון.
לואיס הנהן בהסכמה.

"עלינו לעשות משהו כזה. במה אני יכול
לעזור לך?"

"אחרי שיחדרו השנים פנימה, המפקד, בוא
אתי לירכתי הבית, ואני אראה לך היכן
יושב הברנש. אחרי שתוודא שאין מה לח-
שש מהזקיפים המפטרלים בחזית, עבור
לשטח שבין הבתים ופקח עין על זה שלי."
"בסדר. נפתח להם את החלון."

החלון חרק במקצת, אבל עד שהגיעו אלן
ויטאקר — מיוזעים, מזוהמים, מאומצים
אך לא עייפים (שכן שניהם בלעו גולות
בגזוטרסה לפני צאתם לדרך) — כבר היה
פתוח.

"מה לא הייתי מחולל עכשיו עם כוס בירה
גדולה אחת?" רטן אלן תוך כדי השתח-
לות דרך החלון. בלחשישה סיפר לו גיים
על התכנית החדשה. הוא הנהן, סגר אחריו
את החלון ונעלם. לואיס חזר, צמוד אל
הקיר.

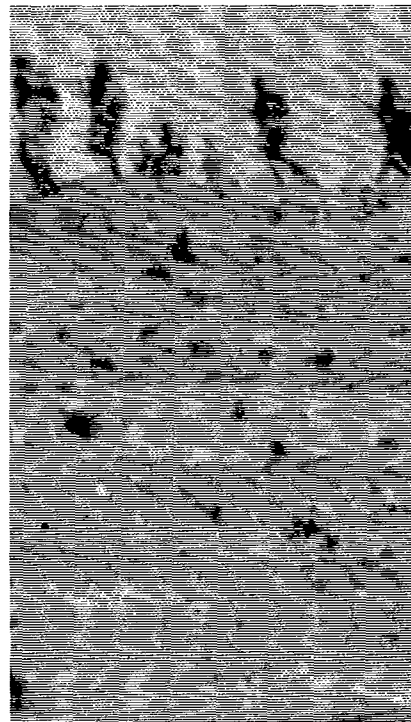
"בדקתי את החברה שלי אם מתנהגים הם
כמו שאנחנו מצפים מהם. עכשיו נעיה
מבט בגבר שלך."

בעודם צופים בו מחביון השיחים, הזדקף
השומר, התמתח, פיהק, תלה את הרובה
על כתפו, ניגש לפינת הגזוטרסה וצפה
לאחור, לעבר המטעים.

"אפשר לחסל אותו בקלות!"
"כל עוד מסתובבים האחרים על הכביש,
המפקד, זה מסוכן מדי. אינני יודע אם

מטענים. תחוב את אלה פנימה וכל העסק יתפוצץ. את הבית האמצעי הנח לי." לואיס התקדם והשתופף מעל למטען ש- באמצע המעבר. אלאן היה מגפץ את חלונות הבית האחרון שבצד דרך-החיבור. אנשים היו רצים לעברם, קרבים אל המל- כודת שבדרך-החיבור. לואיס הזדקף וחזר והשתופף בהשאירו אחריו במעבר נחש לוחש. ג'ים שלף את ניצרת הרימון, שיח- רר את המנוף, הטילו דרך החלון המנופץ — והוא ולואיס החלו רצים במלוא המהי- רות בעקבות אלאן וויטאקר, מתכוונים לפוצץ בדרכם גם את ארבעת הבתים הנו- תרים בצידה החיצוני של הדרך המערבית. אוטומטית היה ג'ים רץ ומונה. כשהגיע לששה הטיל עצמו אל מעבר לדרך, כשהוא תופס את המחסה היחיד שלפניו. "פוצץ!" צעק במלוא כוח-גרונ. ברגע שחש בקרקע, שמע את התפוצצות הרימונים בשני הבתים. נשמע רעמם ה- מתגלגל של חביות נופלות, זוהר אדום באבק שמתחת לעיניו, ואז התפוצץ גם המטען שבקצה הפתיל. פתיל רועם דולק במהירות של אלף ושמו- נה מאות מטרים בשניה. אורך הפתיל כולו, מן המטען הראשון שהונח בתוך הבית שבמורד הדרך הצדדית המערבית ועד למטען האחרון, בבית הראשון שבצד דרך- החיבור, היה קצר מזה. אותם שני המט- ענים — יחד עם שאר האחד-עשר המחו- ברים לפתיל-הרועם — התפוצצו, אפשר לומר, בבת-אחת. בשניים מן הבתים, שבשל מיקומם קלטו את כל חומה של השמש, היתה הטמפר- טורה כזו, שהאדים שהדיפו החביות ה- פתוחות מילאו למעשה את כל החלל, וכאשר הבזיק הפתיל הרועם והמטענים התפוצצו, ניצתו האדים. שני הבתים הת- פוצצו כאילו היו שתי פצצות-ענק. בשאר הבתים ביקעו המטענים את החב- יות, הבנוין ניתז לכל עבר ומה שלא ניצת על-ידי אש ההתפוצצות נפל על מתכת מלוהטת מן ההתפוצצות, התאדה, נהפך לחומר-נפץ ואם לא ניצת מן החום הבעי- רוהו ניצוצות, או פיסות בוערות מאחד הבתים הסמוכים. כשקם ג'ים ועמד על רגליו, לא נותרו משני הבתים אלא אנגמים מתרחבים של בנוין ובטבורם חביות אחדות של דלק; להבות אחדות השתלחו מגותיהם של ארבעה בתים נוספים והיו מתנפצות בשצף בתוך מסגרות-העץ של היתר. החום היה כבד

מנשוא. הוא שלף מכיסו את הנפץ ופתיל- הביטחון הנותרים והשליכם. עתה סכך על פניו בזרועו הימנית מפני החום והחל רץ במורד הרחוב לעבר המקום שראה בו את אלאן בפעם האחרונה. תוך כדי ריצה הב- חין בלואיס הרץ קצת מאחוריו ומשמאלו. לואיס היה צועק דבר-מה, אבל יבבת ה- להבות המזנקות מכל עבר החרישה את המלים. ג'ים ראה את אלאן. משתופף היה בפניה החיצונית של הדרך. פניו כמין מסכה מוארת-בלהבות והוא יורה צרורות במו- רד הדרך הצדדית, ותת-המקלע הנשען לכתפו יציב כמו סלע. בניגוד לו היה וי- טאקר יושב סתם מאחוריו. רגליו פשוטות לפניו וה"קולט" בידו, פיו פעור ועיניו ה- בוהות נעוצות בחזיון שלפניו כילד הצו- פה בזיקוקין. "זו, אידיוט!" צעק ג'ים תוך כדי ריצה. חביות בלתי-מנוקבות בבית שבעבר הפני- מי של פינת-הרחוב התפוצצו מן החום בנפצים עזים. זעקת-האימה של ויטאקר נישאה מעל לכל ההמולה, ולפתע קפץ על רגליו ונס לתוך החושך שמאחוריו. לואיס וג'ים הגיעו אל אלאן — שהחליף מחסנית והיה מעסיק מטרות ביריה בודדת. "שא רגליו!" נצטוו לואיס וקולו היה כתרועת-נצחון. "היתר יעלה באש בלי עז- רתנו!" בכוח הציבו את אלאן על רגליו, הסתובבו

ונסו בעקבות ויטאקר, נחפזים להתרחק מחוג האור שהפיצו הלהבות לפני שית- חילו לירות בהם. פניו של ג'ים היו שטו- פות-זעה, והוא רץ אחרי לואיס שהקדימו הרבה והיה צועק לוויטאקר להמתין להם, ואילו אלאן היה רץ מהר ממש לפניו. ג'ים חש כאילו גבו עירום והוא היה מגמא ארץ בלי כל מאמץ. כשהגיע אל הצללים שבשפת המטע האיסה הצמחייה הצפופה את מהירותו. בגדיו היו ספוגי-זעה, מכנסיו דבקו לבשרו כמו רי- בה, גרבייו היו כמין עיסה רירית, רגליו בערו ולבו היה הולם בכוח כאילו ביקש לשסע את צלעותיו. ההתפוצצויות שנש- מעו מאחור העידו על חביות המוסיפות להתפוצץ, ומפעם לפעם היתה איזו חבית מועפת השמימה ויוצקת מתוכה מסכים של אש, אובדת ברקיע כזיקוק ענקי. הם לא שמעו קולות של רדיפה, אבל פעם, כשנעצר לואיס והם הדביקוהו ועמדו למ- נוחה קצרה — חזותיהם עולים ויורדים כמ- פוחים — שמעו קולות של אדם המתקדם בבהילות אי-שם לפניהם. מבטיהם נצטל- בו, פיותיהם נחשקו, ורק לואיס ביטא את מחשבת כולם: "בריה עלובה!" שוב החלו נעים קדימה, אלא שעכשיו היו מטפסים במעלה הרכס, והגהינום המש- תולל מאחור מכסה את פני האדמה במין אדום-עמום, כשטיח לוהט, שעליו היו מרקדים צללים ענקיים. תוך כדי טיפוס נחבלו ידיו של ג'ים בסל- עים, אבנים נדרדרו מתחת לרגליו, השי- חים נתפסו במכנסיו, קרעו את הבד הגס ושרטו את בשרו. חגורתו היתה כמשקולת כבדה סביב מתניו. ה"קולט" נתחבט כנגד עצם-הירך שלו, ורצועת ה"תומי" תחתה בבשר-כתפו. שוב נעצר לואיס בצלו של אחד השיחים, וכשהגיע ג'ים וקרס על הארץ ליד אלאן, הצביע על המראה שנתגלה בעמק, מאחור. "רואים?" היה מתנשף. "גם היתר התלקח. הצלחנו! הצלחנו!" ג'ים הבחין באלאן המגביה ראשו ומביט בקצין, מוקסם מן הנימה החדשה שבקולו. לואיס היה מחייך, עיניו שוב לא היו עמו- מות כחרווי-זכוכית. פיו החשוק התרפה. הוא החזיר פניו אליהם והושיט ידו בהי- סוס. "כל הכבוד, בחורים!" אמר כשלחצו ה- שניים את ידו. בזה אחר זה. "עבודה יוצאת מן הכלל!"